

UĞUR BÜLBÜL

Bir Uğurumuz vardı...

Tezcanlı...

Kıpır kıpır...

Yerinde dura mayan...

Coşkulu...

Dost - Yoldaş canlısı...

Hesapsız - Kitapsiz kavgı tutkunu bir yürek...

1996'da ölüm orucu devam ederken Uğur Bülbül Bartın'dadır. Devrimcilere, P-C'ye sempati besleyen, duyarlı ama örgütsüz bir gençtir. Ailemizle bu süreçte kaynaşır. Tutsakların sesine ses katmak için koşar-koşturur. Pankart asarlar... Gazaltına alınırlar. Haklarında dava açılır. Tutuksuz olarak gıyabında yardım-yataklıklardan yargılanır. Ve cezası anaylanır. Fakat Uğur'un bunlardan haberi yoktur. O süreçten sonra davayla ilgilenmemiş ve bizden uzaklaşmış, evlenmiştir. "Cezâ" aldığından haberi olmayan Uğur gözaltına alınıp Bartın Hapishanesine getirildiğinde bunun şaşkınlığı içindedir.

"25 Eylül 1999 Ulucanlar katliamının bir gün öncesi saat 15⁰⁰ civarı kaşuşumuza orta boylu, topluca birisini getirdi dışı yoldaşlar, şaşkın şaşkın bakıyor etrafına.

Oturup sohbete başlayınca Uğur'un Bartın'lı olduğunu öğrenen Ali Koç'da katılır sohbete ve "hemşerim" der Uğur'a. Bir süre sonra yemek hazır denince Uğur, "ben yemeyeceğim, iştahım yok" dedi. İsrar edince

Ali Koç'la birlikte yemek masasına oturdu. Ama çekingenliği hala üstünde Uğur'un. 26 Eylül sabahı saat 6⁰⁰'da herkes uyandırıldığında Uğur'un şaşkınlığı daha da artmıştır. Çünkü tüm hapishanelerde olduğu gibi Bartın Hapishanesinde de direnişe başlanmıştır. Uğur'un "misafirligi" ve "çekingenliği" de bir gece sürdü. Daha tutsaklığa adım atmasının üzerinden 24 saat geçmeden kendisini direnişin içinde bulmuştu.

Uğur geldikten bir gün sonra devlet duvarlarına saldırmış, 3 yoldaşımızın aralarında bulunduğu 10 devrimciyi vahşice katletmiş, onlarcaını ağır yaralamıştı. Ancak ne devrimcileri teslim alabilmiş ne de sindirebilmişti. Aksine, öfkemizi, kinimizi, hesap sorma isteğimizi büyütmuştu. "Operasyon haberleri sonrası Uğur'la aynı ekipte havalandırma nöbetindeyiz. Nöbetlerimiz boyunca hapishane direnişlerimizi, direnme geleneğimizi sormuştu. Hem peş peşe sorularını soruyor hemde; 'kattığım karşısında öfkesini zaptedemiyor ve 'Niye bizde idare binasını basmıyoruz?... Niye onların buraya gelip, saldırmalarını bekliyoruz?' vb sorularla hesap sorma isteğinin büyüklüğünü gösteriyordu"

Bartın hapishanesinde ikinci günüyle birlikte coşkulu, kabına sığmaz Uğur'u böylece tanımaya başladık. Daha sonra ilk günkü çekingenliğini attı üzerinden, bizden birisi oldu.

'Bir Uğurumuz vardı:

Haksızlık Gördüğünde Yerinde Duramayan.

Bartın'da büyümüştür Uğur. Yerinde duramayan, neşeli, sohbeti tatlı, dost canlısıdır. Kolay diyalog kurabilen, insanları seven ve sevilenidir. Sağlam, güvenilir bir kişiliğe sahiptir. Haksızlığa uğrayanın yardımına koşandır. Gözetlino alınan arkadaşları için tek başına karakola gidip arkadaşlarını ister. Kurtarma ihtimalinin olup olmamasıyla, hesaplarla işi yoktur Uğur'un. Arkadaşlarına sahip çıkacak, haksızlık gördüğünde karşı çıkacaktır. Bundandır ki, deürimcilik örneği yaşamı da hep kaşpa içinde geçmiştir. Nerede bir haksızlık varsa, orada Uğur mağdurların yanındadır. Yaralanmak, hapse girmek vb.- kaygılar ondan uzak olmuştur. Birçok sohbette Uğur: "Bir gün..." sözleriyle başlar anlatmaya. Ya bir haksızlık olduğı için, ya arkadaşları için "bir gün..." kaşpa ya girmişti. Çok doğal, hiçbir böbürlenme, üzüntü, kaygı olmadan anlatır Uğur yaşadıklarını. Kaşpalarda kafası patlamıştır izini gösterir. Birçok defa burnu kırılmıştır, göstermesine gerek kalmadan anlaşılır. Bir çök yoldaşı kulak kırılmasının nasıl birşey olduğunu Uğurdan öğrenir. "Kulaktaki eklem - kırıldık darboyle kırılır, kırık yer su toplayıp balon gibi şişer, şırıngayla o suyu çek erler, sonra bak kulak benimki gibi büzüşür biraz, şekli bozulur..." diye anlatır Uğur.

Girdiğı kaşpalardan defalarca dayak yiyerek çıkmıştır. Dävüş sporlarıyla ilgilenmesi ve öğrenmesi de bu yüzden zaten. Sık sık "dayaktan adam ölseydi ben öldürdüm" der güterek. Böyledir Uğur açık; ne düşünüyorsa, yaşamışsa olduğu gibi anlatır. Cüreti, fiziki gücüne güveninden değildir. onun. Haksızlığa tahammülsüzlüğünden, inandığı davranışı,

yapmasından kaynaklanır. Dayak yiyeceği kesin olsa da iş kaşaya gelip dayanmışsa Uğur geri durmaz. Delikanlıdır, hesapsızdır...

Uğur çevresinde sevilen, sayılan dayım yerindeyse tuttuğunu koparan, dayanıklı bir insanda olması gereken doğal sorumlulukla, hep öne atılan, sorumluluk-risk almaktan çekinmeyen birisidir. Bu özelliklerinden dolayı devrimci olmadığı dönemde de hep çetirmeye meylettiği olmuş, çevresindeki arkadaşlarının güven ve saygısını kazanmıştır.

Bir Uğurumuz vardı:

Öğrenme Tutkusunu ve Öğrenirken Öğreten.

Tutsak olduğunda devrimcilik, örgütlü mücadele ve aitemiz hakkında çok az şey bilmektedir Uğur. Cüretine, emekçiliğine ve tüm olumlu özelliklerine rağmen düzen yaşamından gelmiştir. Ama düzeni benimsememiş, ana kendini kaptırmamış, olumlu özelliklerini korumuştur. Daha sonra: "Burada tanıdım, bildim öncesi hiç yokmuş, iyiki beni tutukladılar, yoksa yürüyüp gidecektim düzenin içinde" diyerek düzene olan tepkisini dile getiriyordu. Bir kişi olarak, örgütlü yaşam deneyimi olarak çok öncesi olmasa da cüreti, emekçiliği ve hesapsızlığı, P-C'yle bütünleşirken de belirleyici oldu. O'nun onlarca yoldaşının içine geldiğinde, devrimci yaşam ve yapılması gerekenleri, kendine çizmesi gereken yönü gördüğünde kısa sürede kararını verdi. On yıllar boyunca yerinde sayanların, tercihini netleştiremeyenlerin arasından bir ok gibi fırladı, ve aynı hızla yoluna devam etti. Devrimcilik doğru olanıdır, tüm haksızlıklara son vermek için Devrimci olunmalıdır... dedi ve yürüdü. Hesapları, kaygıları, itir-

cilikleri yoktu onun, bu terahinde netti. Netliği öğrenme, eksiklerini hızla giderme çabasında samutlanmıştı.

Ranzanın üçüncü katına çıkmak isteyen bir yoldaşımız sol ayağını yatağına uzatmış, sağ ayağında oturacakken, atamaz. Ayağı Uğur'un güçlü elindedir.

- Allah Allah kim ya o?

- Ha, ha, ha...

- Tahmin etmiştim ya... Bak Uğur, bırak ayağımı, inmeyeyim aşağıya!

Uğur aşağı çekmeye başlayınca inmekten "vazgeçiyor" yoldaşımız.

- Tamam tamam... Ya bırak da çıkayım şu yatağa. Tam zulardan zirve keyfi yapacaktım, tüm Barta'nı reklam ettin. Helal olsun sana.

- Kaç gündür RAF'ın eylemlerini anlatacaktın... Oyalayıp duruyorsun. Ya şimdi anlatırsın, yada bir daha bu mahalleye pıremezsin. Terah senin!

- Şimdi RAF eylemlerinin sırasını Uğur? Adamlar örgütü feshettiler, çoğu yeşilci oldu, kuşlarla, çalıcırla uğraşıyorlar.

- O ayrı. Ben yaptıkları silahlı eylemleri nasıl yaptıklarını soruyorum.

- Bir bilgim yok vallahi, o işlerden anlamam demokratikten geldim ben...

- Yok yok bu konuyu araştırmışsın.

Israrcıdır. Tuttumu bırakır mı hiç. Sonuçta indiriyor Uğur. RAF'ın eylem çizgisinden tek tek eylemlerine kadar soru-cevap ve yazılımlarla sürecektir sohbet başlıyor.

Nerede meraklı meraklı bir soru soruluyorsa Uğur

ya aradadır, yada duyduğunda ilk gelecek olanlardan biridir. Müthiş bir öğrenme isteği vardır onda. (...) Bir an önce Partimizi, kültürümüzü, geleneklerimizi öğrenmek için önüne kim gelirse gelsin mutlaka soracak bir sorusu olurdu. 'Bu böyle miydi', 'kitapta böyle yazıyor' gibi öğrendiğini geliştirmeye çalışan ek sorularla dikilirdi karşımızta. Bulaşıkları neşesinde yıkarken, yemek hazırlığı yaparken, volta atarken, nerede olursa olsun o soracak-öğrenecek birşeyler mutlaka bulurdu.

Soru sormak, öğrenmenin, sorgulamanın, sorgulatmanın yarısıdır deriz. Uğur, öğrenmek için soru sorsa da karşısındakine de sorularıyla doğallığında öğretmen olurdu. Çünkü çoğu zaman bizim düşünmediğimiz, kafa yormadığımız soruları sorardı. Bir iki cümlelik cevaplarla da yetinmezdi. Kafasında netleşene kadar öğrenmeye çalışırdı. İsrarcıydı. Öğrenene kadar yakasını bırakmaz, bu ısrarcılığıyla karşısındakini de araştırmaya-öğrenmeye sevkederdi.

Uğur hazırlanan eğitim programını büyük bir ciddiyetle, istekle hayata geçirenlerin başındadır. Öğrenirken coşkuludur. Coşkusu öğrendikçe devrimcileşti çoğunun bilincinde olmasındandır. Sadece okuyup dinlemekle yetinmedi. Kavramak, bilince çıkarmak için emek verir. Emegi sorduğu sorularda, araştırmacılığında, sohbetlerinde görülür. Her yoldaşından öğrenebileceği birşeyler olduğunu bilir. Kendisiyle barışık olduğu kadar, tek tek tüm yoldaşlarına karşı da açıklicidir.

Derstlerin, eğitim çalışmalarının en hazırlıklılarından. Hiçbir konuda önceden okumadan, az-çok araş-

tırmadan, sormadan gelmedi. Sorar. Hemde 'ne derler
'bilgisizliğim aklıma çıkar' gibi kaygılar taşımadan.
sorardı. Bu tür düşünceler onun kafasından dahi geç-
mezdi. İçi neyse dışıda öyleydi.

Okur, dinler, sorar, anlatır, araştırır, bıkmadan
usanmadan kavramaya çalışır dğur. Öğrenme zevki tüm
güçlüğü, heyecanıyla dğur olarak diktir karşımıza.

Askeri-teknik derslerin en heyecanlısıdır dğur.
Bütün teknik yöntemleri bir çırpıda öğrenmek ister. Ö-
zellikle patlayıcıları. Bu çalışmalarda hep kendi yap-
mak ister deneyleri. Düzenetler kurar, yöntem pekiştir-
rir. Bazen acemiliğinin kurbanı olur. Ama dğurdur bu;
pes etmez, yeniden yeniden dener.

Değişik birimlerde çalışan yoldaşları tektel
yakalar... 'nasıl yapmalıyım', 'nereden başlamalıyım',
'işçiyi, memuru, gençliği nasıl örgütlemeliyim... hep
sorar not alır, kafasında netleşmeyenleri tekrar-tek-
rar sorar, kendi yaşadığı deneylerle karşılaştırır. "Bun-
ları o zaman bitseydim şöyle yapardım..." gibi sonuç-
lar çıkararak bitince dönüştürürdü. Ama pözü-yüre-
ği hep silahtadır onun. Düşmana kök söktüren adalet
almaktı tek isteği. Tarihimizi öğrendikçe, neler yapıl-
ması gerektiğini kafasına yerleştirdikçe illegal çalışma
silahlı birliklerde görev alma isteği bir tutkuya dö-
nüştü. Özellikle de şehirler.

*

*

*

Yukarı koğuşa gidiyorum. Kapıda dğur nöbetçi.
Yüzünde yine o meşhur gülüşü var. O'nu tanıyan her-
kes bilir; dişlerini kenetleyip 32'sini birden cephe-
den gösterecek sırıltık gösterisi gülüşünü dğurun...

-000... Hoş geldin!... Niye geldin? Senin koğuşun

aşağıda!

- Hoş bulmadık. Gene mi seni kapıya koydular? Neyseki içeride değilsin, içerisi sessizdir!.. Sen akşama kadar burda kal emi, sakın içeri gelme!..

- Amma aksi adamsın ha!.. Hoş geldin dedik felan mı?

- İyiki hoş geldin dedin! Mübarek mahalle muhtarı gibi sorguya çekiyorsun. Seni bilinçli mi koyuyorlar buraya ne?

- Giremezsin!..

- Niyeymiş?..

- Kapalı! (Gene yüzünde o meşhur gülüşü var)

- İyi... Ben de sonra gelirim!..

- Yaa, otur bi dakika, amana aksi adamsın!.. Biraz sohbet edersin, bakarsın o zamana açılır. Niyeye geldin? Süleyman abiden iğn aktın mı? Ne yapacaksın? O elindekiler ne?..

- Sana ne!!! Söylemiyorum!.. Koğuşun muhtarı mısın?..

- Anlaşıldı, anlaşıldı... Rabbena sana yazarı vermiş onun için böyle aksisin...

Aşağıda çalışmamak için herşey müsait kardeşim!.. Televizyon açık, teyp açık, birde top oynuyorlar ki, ne yardığımı bende anlamıyorum.

Bu arada içerden ellerinde tencereler-kapaklarla komünümüz çıkıyor. Bu bizim Yusuf... Yemek yapma sırası. aşağıda ama dayanamaz, denetleyip kontrol edecek. Yemek kötü olsa herkes ona sorar...

- Açıldı mı? diye soruyorum Yusuf'a

Bir bana, bir Bülbül'e bakıp "kapalı değil ki"

diyor. Kafasında yapacağı işlerle meşgul olduğundan çevresini görmüyor, ilgilenmiyor adeta...

-Bülbül seni boğacağım!... deyip iki elimi boğazına götürerek ataja geçiyorum ama... cevap hatırlar onda;

-Bak nöbetçiyim, dokunulmazlığım var! (Yüzünde yine o gültüş)

-Ben sana sorarım Bülbül!...

-Valla söylerim Rabbenâ'ya!...

O günün ilk gelinü yedikten sonra girdim içeriyeye... Dersanede, bir köşede Ali Koç önüne yığılmış kitapları, dergi ciltlerini yine araştırma yapıyor. Bir Cengiz, eğmiş kafasını kağıtlara yazı yazıyor. Diğer yok daşlar da masafara dağılmışlar aynı şekilde, kimi yazıyor, kimi okuyor.

-Yav yine bütün yerleri kapmışsınız.

Cengiz basıyor kahkahayı:

-Sen de mi kaçtın?

-Abi çalışmamak için her türlü koşul var aşarjıda. Burda da kapıya Bülbül'ü koymuşlar!...

-Boşuna yerim dar deme, zamanı iyi kullan, gel otur yanıma... Senin konun ne?

Bir süre yazılar üzerine sohbet ediyoruz Cengizle... Tam bu sırada uğur giriyor içeriyeye...

-Merhaba Cengiz, merhaba ihtiyar...

-Gene mi sen? Niye nöbet yerini terkettin?

Senin nöbetin akşama kadar değilmiydi?!?!

-He... he... he... Nöbetçi tuvalete gitmişti, yarına bakıyordum (Yine o gültüş var yüzünde)

-Hadî yaa, desene burda da rahat yok. bize!...

Cengizin hoşuna gidiyor, gültüyor.

- Ne istiyorsun şu çocuktan?...

- Ne çocuğu Cengiz! Tam baş belası. Nere gitsen peşimde bu var. Rabbena'mı takıyor bu Bülbül'ü peşime anlayamadım gitti!...

- Gene aksiliğin üzerinde ihtiyar, bir hatır soralım dedik.

- Sen neler düşünüyorsun... Senin hatır sormalarını bitirim ben.

- Şimdi sen yazı mı yazacaksın?...

- Eger müsaade edersen Bülbül'cüğüm!...

- Bana sözün vardı volta atacaktık...

- Bülbül şimdi olmaz. Bak bu yazıyı bugün bitiremezsem Rabbena'yla başım belaya. Etinden de, dilinden de kurtulamazsın.

Bu sırada elinde sazıyla koro şefi içeriye giriyor.

- Arkadaşlar burayı boşaltıyoruz koro çalışmamız var!...

- Haydao!... Bugün ne korosu ya! Gene "tık tık kış" kafamızı şişireceksiniz.

Çalışan çalışmayan herkes homurdanıyor, itirazlar var ama bir işe yaramayacağını herkes bildiği için, bir yandanda eşyalar toplanıp çıkılmaya başlıyor.

- Yok abi çalıştırmamak için herşeyi yapıyor bunlar!...

- Evet yaa... diye şakalı bir edayla katılıyor Cengiz'de bana... Sonra da:

- Ben yine aşığıya ineyim en iyisi, deyip karpıya yöneliyor.

- Yaa senin çalışmaya niyetin yok, hep huy-suzluk yapıyorsun... Bülbül bu... Yakaladı ya, kaçırmı

fırsatı çarpıyor lafı...

- Ne güzel seni voltaya götürecektim! Hadi gel voltaya çıkalım işte...

- Peki Bülbül. Ama sen çıkarıyorsun değil mi?

- Ne o yazıyı yazamayınca benim üstümemi atacakmısın?

- Yok be Bülbül... Sadece sen mi çıkarıyorsun diye sordum...

- Evet ben çıkarıyorum, hadi...

İçimden, "işte seni yakaladım Bülbül!..." diyorum. Az önceki golün hesabını soracağım... Beraber voltaya çıkıyoruz...

- Eh hadi ver bakalım Bülbül! Biliyorsun voltaya çıkarın sigarayı da tutar, gelenektir!..

- Ya sen beni kandırıyorsun. Bu gelenektirdiyorsun, ama beni voltaya çıkarın hiç kimse vermiyordur. Geçen gün Erol'la voltaya çıktık. "Hadi ver bakalım" dedim. Vermediği gibi bir saat anlatıp yine benden aldı...

- Sen yanlış yere tezgah kurmuşsun Bülbül! Erol'dan öyle sigara alabileceğini mi sandın?... Neyse uzatmada ver yakalım...

* * *

Kaç gündür peşimde dolanıp duruyor. Asteri konularda deney-tecrübelerden konuşmak istiyor. Adeta sıkıştırıyor beni, tatlı tatlı da kırkırtıp eleştiriyor: "Niye anlatmıyorsun? Mezara mı götüreceksin bildiklerini?!"

Onun bu ısrarının, öğrenme isteğinin nedenini, onu tanıyan herkes çok iyi bilir. Düşmana olan öfkesi, kini öyle büyüktür ki buna onlarca kez ta-

nik olunmuştur. Televizyonda işçilerin, memurların, ana-
larımızın coplanması, dövülmesini gördükçe; bir par-
ça yiyecek alabilmek için çektirilen ezryetlere ta-
nik oldukça öftesi -kini kabına sığmaz. O gülen yü-
zü öyle bir gerilir ki, tüm öftesini yüzüne vur-
ur, tavırlarına yansıtır. Yerinde duramaz Bülbül. İğti-
ği sigaranın dumanını burnundan boşaltır, bu onun"
"stil"idir. Ama öftelendiğinde derin derin çektığı si-
garasının dumanı adeta alev olarak çıkar. O an düşman-
dan hesap soramamanın derin acısını, hesap sorma
isteğinin sabırsızlığını görürsünüze gözlerinde...

İşte O'nun ısrarı bundandır. Düşmandan hesap
sorma isteğinin sabırsızlığıyla öğrenmek, öğrenmek...

Fırsat bu fırsat lafı hiç dolandırmadan iste-
diği konuya giriyor.

-Abi! Sen askeri konularda yamanmışsın! (Yüzün-
de manalı manalı bir gülüş var) Bana eylem nasıl ya-
pılır, nasıl bomba atılır, nasıl çalışır anlat sana --

-Öyle beleşe olmaz... Koyacaksın cebine siğa-
rayı, hem tütüreceğiz hem konuşacağız...

-Olur mu ya sen ne biçim deurimcisin, böyle adam
mı örgütlenir. Sen örgütlemek için her şeyi yapacaksın,
yaksa adam kaçar...

-Bana ajite çekme Bülbül! Ben yutmam... Sen
zaten örgütlüsün, artık sen öğrenmek için zorlayacak-
sın.

-İyi de yeni gelin gibi nazlanıyorsun. Anlat işte
öğrenelim. Çok hızlı ve çok şey öğrenmem lazım...

-Acelen ne? daha uzun süre buradasın...

-Uzun olur mu? Hem burası Fırkiye, bizde Parti-
yiz. Ne zaman ne olacağı belli mi olur. Yeraltı, yerüstü...

Bat gelmeli ne kadar oldu, ama nasıl geçti anlamadım...

- Ne o "Af" mı bekliyorsun?

- He af bekliyorum!... Bir çıkarsınlar da göstere-
lim onlara affı-maffı... Çok hesap var görülecek...

- Ben sana birşey öğretmem (!) sen çıkınca or-
talığı, hallaş pamuğuna çevirirsin...

- Valla niyetim öyle ihtiyar... Hincim öyle bü-
yük ki, tek tek beyinlerini dağıtasım geliyor...

- Senden korkarım Bütbü!... Vay düşmanın hali-
ne...

- Vay ki vay... O analarımızı coplayışlarını, halkın
o sefalet görüntülerini görünce çıldırıyorum...

* * *

Bir biri ardına sorular soruyor. Cevaplardan
yeni sorular çıkartıp yeniden soruyor... Hişbir şeyi ya-
rım bırakmamaya, en ince noktasına kadar öğrenme-
ye çalışıyor. O tez canlılığıyla, yarın eyleme geçecek-
miş gibi... Adeta eylemi yaşıyor. Anlatan benim ama
o anlatırmıyor, yönlendiriyor... Şakalarını, hazırlığını da
elden bırakmıyor ama.

- Burası tamam. Şimdi bamba nasıl yapılır, nasıl
çalışır onu anlat...

- Dur be gözüm. Ona da sıra gelir. Önce...

- Hele bir sigara daha ver ihtiyar yanındayok

- Önce... eylem mantığını netleştirsek ki,
daha çok konuşuruz üstünde. Hani sen dedin ya "ince-
liği nedir" diye... onları detaylandıralım.

- Oralar tamam ihtiyar: sorun titiz olmasa...
Ben şu istihbarat meselesini soracağım... Eylemleri-
mizi okuyorum, en ince ayrıntı adeta bitiniyor. Demek-
ki iyi bilgi toplanıyor. Bunun incelikleri neler?

- Bak size tiyatro oynuyorsunuz. Orada herkesin hem fikir olduğu bir şey var. Sen hangi rolü alsan onunla bütünleşiyorsun, değilmi?...

- Ya orada içinden geliyor, en iyisini yapalım diyor sun. Hem yaptığımız eğlence değil ki, o anı herkeşe yaşatabilmek...

- Bende onu söylüyorum işte. İşinle bütünleşiyor, onu düşünüyor, ve yaşıyorsun; istihbarat da öyle. (...) Bak sana şehidimiz Adnan Berber'in anlattığı bir olayı anlatayım;

Bizimkiler Emniyet Müdürliğünün istihbaratını çıkarmak istiyorlar. Bizim ki, bir polis memuru gibi takım elbiseli, kravatlı gidiyor. Elinde pasaport işlemle riyle ilgili ve ilgisiz bir sürü kağıt. Girişiyor içeri... "Ne istiyorsun" diyorlar. Bizimki tam memur. "Pasaport için geldim" diyor. Gözleri fıldır fıldır çevreyi inceliyor, tabi doğal haliyle, şaşkın şaşkın yabancı birini arayan bakışlarıyla. Girişteki polis, "ikinci kata çıkın" diyor. Orada bir sürü insan geliyor-gidiyor, iniyor-çıkıyor... Herkes işinin peşinde. Bizimki de herkes gibi tabelalara baka baka, kapıları talip ede ede yukarı çıkıyor. Bir bakıyor, bir koridor kapısı ve "jirilmaz" yazıyor. Yabancıya ya oranın (!) dalıyor içeri. Üçün bir koridor, sağlı-sollu odalar, koridor da boş... Biraz ilerliyor karşısına bir sivil çıkıyor, "Ne arıyorsun burada, çık git burdan" türü sözlerle kolundan tutup çekiştirerek çıkarmaya çalışıyor. Bizimki "Pasaport için geldim" gibi safla safl konuşuyor. Sivil belliki polis, ha bire "çık burdan" diye çekiştirip duruyor, tersliyor. Bizimki hala anlamaz havalarda; şu evrak bu bilmem ne diye güya yardım istiyor, "dert anlatıyor. Polis "stir lan" falan deyip, iteli-

yor. Bizimkisi hiç bozuntuya vermeden, "iyide pasaport nereden alınıyor, nereye gideceğim, bana burayı söylediler" diyor. Polis de "pasaport bir kat yukarıda, burası TEM" diyor. Bizimki, zaten istediğini almış, sağol falan deyip çıkıyor...

- Ondan sonra bumm!...

- Vay be... Dalarcaksın oraya, karşına çıkarın beynine sıkacaksınız.

- Bülbül sana vurdulu kirdili film seyrettirmektir zım.

- Valla doğru söylüyorum. O işkencehanede kim çıkarsa karşına polistir, sıktığın boşa gitmez...

- Ya sen (!)...

- Ben gitsem ne olur. 5-10 tane götürüyüm yeter.

- Ona Parti karar verin Bülbül. "Gireceksin, işini yapıp çıkacaksınız" dedi mi çıkacaksınız...

- Tabi canım! Parti demeden, izin vermeden nereye? Ama çok isterim valla...

- O günlerde gelecek Bülbül...

- Valla düşmandan 3-5 tane temizlemeden hayatta ölmem... Neyse sen bir sigara daha versene ihtiyar, yanımda yok...

- Ohh!... İyi be, hem valtaya çıkar, hem bizim ciğerlerini götür...

Biz gülüşüp sigaralarımızı yakarken, havalandıranma kapısında merdivenlerin başında komünçümüz bekledi...

- Yemek çıkmış arkadaşlar, siz gidip yemeği getiriverin.

- Tamam Yusuf; hemen gidiyoruz... ihtiyar yanın devam ederiz değil mi?

- Ederiz etmesine de böyle olmaz. Cabine sığarını koyup geleceksin. Yoksa Cumartesi günü kendini zimpara içinde bulursun (!)

- Amma aksi adamsın ya!...

Öğrenme isteği, azim, emek ve iradeydi Uğur. Onda bu öğrenme isteği, bu şevk, bu çaba kahramanlığına giden yolun kilometre taşları oldu.

Bir Uğur'umuz vardı:

Düzeni hızla aşan, aşırılan.

Tutsak düştüğünde evlidir Uğur. Düzen evliliği yapmıştır. Eşinde sevmektedir. Eşi de Uğur'u sevmesine, birçok zorluğu göze alarak evlenmesine karşın düzen içinde yer edinmek, rahat bir yaşam sürmek istemektedir. Tutsaklık öncesinde her genç evli çift gibi ikisinin de hayalleri, beklentileri vardır. Kendi geleceklerini kurma çabasında dırlar. Ancak hiç hesapta almayan tutsaklık hesapları alt-üst eder. Başta hayallerini korumaya çalışırlar. Ancak Uğur hızla değişmekte, devrimleşmektedir. Kısa süre içinde iki kişilik hayalleri yıkılıp yerine koca bir dünya girmektedir. Uğur için artık bireysel mutluluk yada kurtuluş yoktur. Bunca zulmün, sömürünün ve açlığın sefaletin olduğu bir ülkede. bireysel kurtuluş arayışları bencilliktir. Halkın savaşının asil mutluluk olduğunu görür, kavrar Uğur. Gec bulduğunu, ama bir daha kaybetmek istemediği yoldaşlarıyla mutludur. Şimdi ailesi çok daha büyüktür. Binler, milyonlar onun kardeşidir, eşidir, yoldaşdır, canının bir parçasıdır artık.

Tutsaklıkta başlayan örgütlü yaşam, kendini aşma ve öğrenme isteği hızlı bir gelişim yaratır Uğur'da. Evliliği, eşi dönüşmedikçe ayak bağı olacaktır. Bu nedenle evliliğini sorgulamaya başlar. Eşinin bütün ayak dire-

melerine rağmen, bıkmadan, usanmadan anlatır, yazar. Devrimcilikte nettir Uğur. Eşi ya kendisiyle yürüyecek, yada bu ilişki bitecektir. Bu dönemde bir yönetici yoldaşla konuşurken "... abi, ben devrimcilik yapmak, devrimci olmak istiyorum, kabul ederse ne olur kabul etmezse kendi bilir" sözleri bu netliğin ifadesidir.

Uğur'un kararlılığı karşısında eşinin umutları gün geçtikçe bitmektedir. Bunun sonucunda riyakarlığı sezer, evlilikleri biter. Uğur bu vefasızlık karşısında öfkeli-dir ama bunun sorumlusunun düzen olduğunu bilerek devam eder yoluna.

Kavgada hesapsızdır Uğur. Tercihii nettir onun. Sadece kendini sunmakla yetinmez kavgaya. Ulaşabileceği tüm akrabalarını, arkadaşlarını, her türlü alanağını mücadeleye katmaya çalışır. Sahip olduğu kararlılık, konuştuğu, görüştüğü her insanı etkiler.

Bartın'da geniş bir çevresi vardır Uğur'un. Güvenilir, sözünün eri olmasıyla birlikte oldukça girişken, atak biridir Uğur. Genç yaşına rağmen birçok işte çalışmış ve işyeri çalıştırmıştır. Hayatın zorluklarını, insanları tanımış, yozluğu, çıkarıcılığı, adaletsizliği görmüş, bunlara karşı halkın değerlerini kişiliğinde korumuş ve bu olumsuzluklarıyla Bartın'daki demokrat-ilerici çevrenin doğal yöneticilerinden, "abi"lerinden dir. Tutsak dışlığında bu çevreden birçok genç ziyarete geldiklerinde diğer yoldaşlarımıza espriyile "başımızı aldınız" diyerek Uğur'a olan sevgi ve saygılarını ifade ederler.

Doğru gördüğü ve yapacağını dediği bir işin peşini bırakmaz Uğur. Örneğin, Grup Yorum'un Bartın'daki konserini kotaran Uğur'dur. Salon ayarlamak, ses düzenini bulmak v.b. birçok iş Uğur'un ısrarlı çabasıyla

halledilir. "Bağıra - çağıra yer bulduk, kavga ede ede ses düzenini getirdik" diye anlatmıştır bunu daha sonra. Her zorluk karşısında böyledir Uğur. Teslim olmaz, gerekçelere sığınmaz. Olmazı değil, oluru düşünür. Gerekirse kavga ede ede, gerekirse bağıra çağıra halleder sorunu. Mutlaka sonuç alır, ortada piç gibi bırakmaz üstüne aldığı ve yapılması gereken bir işi.

Bir Uğurumuz vardı:

Emekli, Coşkulu, Samimi, ilkel...

Uğur'un uzanmadığı, el atmadığı, bulunmadığı yer yoktur, köşuhta. O her yerde, her zaman hazır ve nazırdır. Ama bu durum hiç kimseye sıkıntı vermez. Tam aksine bulunduğu yere neşe olur, güç olur, iş kotarır.

Köşuhtaki her işte Uğur'u görebilirsiniz. El işinde zımpara yaparken, ustayla atışıp herkesi kahkahaya boğarken de, Yusuf Kutlu'yla hamur yoğururken de, Cengiz Soydaş'la neşeli bir sohbet eşliğinde bulaşık yıkartırken de görebilirsiniz Uğur'u. Büyük-küçük iş ayrımı yoktur Uğur'da. Başka bir işi yoksa, okumuyorsa yardım istenen gördüğü her işe el atar. Baş oturmak, tembellik, çeyrasine duyarsızlık Uğur'a uzaktır.

Coşkusu her işe isteklilikle taşmasında, küçük-büyük diye işleri ayırmamasında kendini gösterir.

Önceden hiçbir oyunculuk tecrübesi, bilgisi olmamasına rağmen kısa bir süre içinde tiyatro oyunlarının başarılı bir oyuncusu oldu Uğur. Azimle çalışarak kısa sürede kendini geliştirdi. Uğur'u canlandıracağı rolün repliklerini ezberlemek için saatlerce volta atarken, masada -yatağında okurken görmek kimseyi şaşırtmazdı. En iyi şekilde yapabilmek için

oyunu yazan Ali Koş'un kolundan tutup havalandır-
maya götürür, birlikte çalışırlardı.

2000 yılındaki 84. Ö.Ö programında tiyatro
sahnesinde anlatıcı rolündedir Uğur. Oyunun şiirsel bir
metni var. Ali Koş yazmış... Sahne, dekor, ışık, oyuncular...
Oyunun başarısı daha çok anlatıcının başarısına bağlı.

Uğur, inişli-çıkışlı, bazı yerleri vurgulu, bazı yer-
leri konuşma tonundaki metni kafasına yerleştirmiş,
sahnede görünüyor... Sesi coşkulu, yatağına sığmayan
bir nehir gibi aluyor bir anı:

"Apo yarışım son metrelerini koşuyor... Derinden
bir nefes alıyor, veriyor... Alır verir..."

Apo'nun kalp atışları, derinden nefes alış-veriş-
ve sessizlik!

Yoldaşlar Apo şehit düştü!

Sahnede Uğur'un gür sesi, yaşayarak söylediği
sözler izleyenleri bir anda 84'e Apo'nun yanına götür-
rüyor. Yaşıyor, yaşatıyor. Apo'yla birlikte konuşuyor
Uğur...

Azim ve emek, yoğunlaşma, başarıyı da bera-
berinde getirir, Uğur'da öyleydi. Ancak ne tiyatrodaki,
ne de başka bir işte yoğunlaşması diğer işlerden, yol-
daşlarından uzaklaştırmadı Uğur'u

Uğur'un çalışmasındaki coşkusu, insan ilişkilerin-
deki samimiyeti, açık sözlülüğü ile birleşir. Lafını esir-
gemez Uğur. Ne düşünüyorsa hesap-kitap yapmadan
söyler. Bir laf demeden önce, "ne der, ne düşünür" di-
ye düşünmez, kaygı duymaz, hesap yapmaz.

Uğur anlatılan, öğretilenle uyuşmayan bir dav-
ranış, tavır veya eksik gör dü mü: Hemen karşısındaki
ni incitmeden, tebessümle konuşur, itna etmeye çalışır

ve yetketicileri mutlaka bilgilendirirdi. Dobra dobra atlına geldiği gibi söylemesine alınanlarda olurdu. Ama Uğur bunu fark ettiğinde veya hatalı davranıldığı söylendiğinde alınan yoldaşın yanına gidip omzuna vurur "Ne kızyarsun, devrimciliği öğrenmeye çalışıyorduz burada" der, çoğu zamanda "yak bir sigara" diyerek hemen gönlünü almasını bilir.

Coşkusu, açık sözlülüğü ile, açık gözlülüğü, ilkelî-kurallı yaşamı birleşir. Sorar, okur, araştırır, öğrenir demistik Uğur için. Öğrendiklerini yaşama geçirmede hızlıdır. Öğrendiği her şeyi hiç tereddütsüz yaşamına da yansıtırdı Uğur.

İlke ve kuralları öğrenip uygulaması, sahiplenmesi Uğur'un ayrı bir değeridir. Bir şey söyle olacaktı demıştır. Uğur için artık bunu başka türlü yapmak, esnetmek, unuttum vb. olamaz. Bizim yıllarca hapis yatanların ilke, kurallardan yanlışları, esnemeleri olurken, Uğur sahiplenene, örnek olandır. Bunları yapanları uyarılardan birisidir.

Devrimci coşkusuyla, ilke, değer kurallarıyla devrimcidir. Değer olmadan bilginin, ilke olmadan eylemin tutarlılığı olmaz. Uğur tutarlılığı, ilkelî-kurallı yaşamayı, öğrendiklerimizi, bildiklerimizi yaşamada uygulamayı öğretmişti bizlere. O öğrenirken de, öğrendiklerini uygularken de yürüyen değil, koşan olmuştur. İstenilirse, emek verilirse açık olunursa kısa zamanda büyük adımlar atılabileceğini göstermiştir hepimize. Koşuşumıza geldiğinde devrim, devrimcilik konusunda bilgisi sınırlı, örgütlü yaşam deneyimi öz, hemen hemen hiç olmayan Uğur'u bu hızlı koşusuyla şahitliğe, devrim kahramanlığına ulaştıran işte bu özellikleri kişiliğinin ayrılmaz bir

parçası haline getirmesi* almıştır.

Bir Uğur'umut vardı:

Kavgada ölme ve öldürmede Netlik

Uğur deürimcilikte kararını vermişti. Ölüm Orucu tartışmaları başladığında da her deürimci gibi bu sürecin en önünde olmayı, Ölüm Orucu Savaşçısı olmayı düşünmektedir. Ama kaygılıdır Uğur. Çünkü kendini deneyimsiz bulmaktadır. Ölüm Orucuna ancak deneyimli olanların katılabileceğini, başarabileceğini düşünmektedir. Öyleki Ö.O savaşçılarını, seçimleri, geçmişte görev alanları abartmıştır. Ve Uğur'a göre bu görevi başarabilmek için yılların insanı, deneyimli olması gerekir. Birçok aşamadan pratikten geçmesi gerekir... Böyle düşündüğü için kendini bu yönyle "hazır" görmemektedir. Tecrübe sızlığına, mücadeleye geç katılmasına kızmaktadır.

Direniş süreci başladığında, Uğur bu düşüncelerini olduğu gibi bütün açıklığı ile örgütlülükle paylaşır, konuşur. Düşmana kinli, ölmeye, öldürmeye tereddüt sızdır. Ama Ölüm Orucu savaşçısı olmayı gözünde büyüt müştür... Paylaşıp doğru gösterilince hızla adım atar Uğur.

Ölüm Orucu Savaşçısı olmak için çabalarını yoğunlaştırır. Bunun için "tecrübeli" yoldaşlarının peşini bırakmaz. Özellikle yönetici yoldaşlarını, 96 Ö.O gazilerini adım adım takip eder. Yakaladığı ilk fırsatta Ö.O'na sorar: "Nasıl hazırlandınız?", "neler yaşadınız?" vb sorular birbirini takip eder. Bir defa sormakla, cevapla yetinmez. Artık bütün sohbetlerinin, konuşmasının odağı Ö.O olmuştur. A.G'nin 20'li günleridir. Önceden "açlığa dayanamam, deneyimim yok, aylarca nasıl beklenir..." diye Uğur rahatlamış, pratikte nasıl yapılacağını da bulmuş,

öğrenmiştir. Açlığı değil, zaferi düşününce hiç de zor ol-
madığını yaşadıkça görmüştür.

Hızla hazırlanır, sürecin gerektirdiği motivas-
yonu sağlar Uğur ve yönetici yoldaşlarına "ben hazırım
ben de ekiple yer almak istiyorum" diye düşüncesini
bıkmadan iletmeye başlamıştır. Bu arada bir yandan
da süren 'af' tartışmaları var. Ö.Ö 1.-2. ekipler açıklan-
mış, günler ilerliyordu... Uğur gibi yardım yataklık-
tan hüküm alanların çıkacağı kesin gibi. Ama Uğur'un
aklı ne 'af'ta, ne dışarıda. 3. Ekipler açıklanmadan ön-
ce bir toplantımız olmuştu. Operasyon olursa Ö.Ö dire-
nişçilerimizin feda eylemi yapmaları kararı ve süreç
üzerine yapılan bir toplantıydı. Yönetici yoldaşımız söz-
lerini bitirip 'sorusu olan var mı?' diye sordu. Derslerde,
diğer toplantılarda olduğu gibi yine o el havadaydı. 3.
Ekipler belirli mi, ne zaman başlayacak" dedi. İşte U-
ğur'un bir yolda aldığı devrimcilikteki yol buydu.

Cüretini feda ruhuyla donatan Uğur, ölümlü-
dize getirecek büranlardan biri olmak için gönüllü ol-
duğunu yüksek sesle dile getirmeye başlamıştır. Çün-
kü tercinde de, ölmekte de, öldürmekte de nettir ar-
tı... Gönüllü olmakla bırakmaz Uğur, hazırlıklarını da ya-
par. Sorar, dinler, konuşur... Kendini gözden geçirir. Aile-
siyle ilişkileri, geri yanları vb. - herşeyi defalarca tar-
tar önünde engel kalmaması için. Açıktır, samimidir, iş-
teklidir. Bunların hepsini paylaşır. Parti diyorsa doğrudur,
gereğini yapmak görevdir. Böylesine nettir. Bu net-
likle ilerler Uğur.

Bir Uğurumuz vardı;

Bilmediğini öğrenen, bildiğini öğreten

Ölüm Orucu öncesi devlet, katillerine maket-

ler üzerinde katliam taktiklerini yaptırırken, tutsaklarda hazırlıklarını yapmaktaydı. Sabah sporlarında yakın dövüş çalışması da bu hazırlıkların bir parçasıydı. Hocamız ise Uğur'du. Operasyon, saldırı sırasında ki çatışmada ihtiyacımız olacak hareketleri uygulamalı olarak gösteren Uğur, hareketleri gösterirken adeta yarışıyormuşcasına anlatırdı. "Sadece yumruk atmıyacaksınız, yumruğunda öfke olacak" der, bunu göstererek kauratmaya çalışırdı.

"Biliyorsunuz, size saldıran askerın başında kask olacak. Onun yüzüne, hassas noktalarına darbe vurabilmek için öncelikle kaskını düşürüp açıp darbeye açık hale getirmiş olmamız lazım... İşte şöyle yaparsak kask yukarı kalkar, yüzü açılır, sonrada yapıştırırsın sol kışeyi..."

19 Aralıkta bize anlattıklarını yazama geçiren Uğur, öfkesi, cüretiyle direnişin en önündedir. Yine nerede ihtiyaç varsa aradadır. Tereddütsüz yönetici yoldaşı ne derse harfiyen yerine getirmektedir. "Herkesi öldüreceğiz, teslim ol, sen bari canını kurtar" diyen subaya "sen bırak benim canımı, kendicanını düşünüyorsan katliamcılığı bırak. Bu yaptıklarının mutlaka hesabını soracağız" diyen hesap sorma bilincidir.

"Uğur'la 19 Aralık'ta operasyonun yeni başlayıp ilk gaz bombaları atıldığında yan yanaydık... Maskeler işe yaramayınca çıkarıp attık. Kağıt yakıp gazın etkisini gidermeye çalıştık. Gaz bombaları peş-peşe gelince kağıt yakmakta işe yaramadı. Uğur bir ara gazdan etkilenip kıvranmaya başladı. İlk etki geçince yüzüne su serpip nasıl olduğunu sordum... Biraz kendine ge-

lince patlattı espriyi 'Oh be dünya varmış, az daha mindan gidecektim' dedi. Her koşulda yapardı esprisini...

"Hemen barikat hazırlanmasına yardıma koştuk Uğur'la. İlk çatışmanın olduğu yere gerekli malzemeleri taşıdık. Çatışma devam ederten iki-ö-ö direnişçisi bedenini ateşe vermiş sıra Ali Koç'a gelmişti. Ali Koç son hazırlıklarını yapıp yıkılan duvar entezimin üstüne çıkmıştı. Çakmağını kontrol ettiğinde istanıp ateş almadığını görünce hemen bir çakmak veritmesini söyledi. Uğur'un çakmağı istanmamıştı. Hemen uzatıp "Al Ali Koç, benimki istanmamış" dedi."

19 Aralık öncesi boranlarımızın sağlıklarlığını yürüten yoldaşlarımızdan biriydi Uğur. Onları ötüme uğurlarken, bir sağlıkçı olarak görevini en iyi şekilde yapıp, rahat almaları için elinden geleni yapıyordu. Ali Koç soğuk algınlığına yakalanıp ateşi çıktığında saatlerce başından ayrılmamış, ateşini düşürmeye çalışmıştı.

Ali Koç hastalandığında başından yoldaş sevgisi görev bilinci ve sorumluluğuyla ayrılmayan Uğur, 19 Aralık'ta da bu görev bilinci, sorumluluğu ve sevgisiyle çakmağını uzatmıştı.

"Operasyon sonrası durumu ağır olan yaralı tutanakları Bartın Hastanesi'ne götürmüşlerdi. Toplam 16 kişi civarındaydık. Üçer kişilik odalarda yatağa kelepçelenmiş bir şekilde yatıyorduk. Bir ara lavaboya gidip ihtiyacımı giderdim. Uğur'un bulunduğu odanın kapısına gidip selam verdim. Diğer siyasetlerden iki kişiyle birlikte kalıyordu, beni görür görmes hemmen 'canavar gibiyiz, siz nasılsınız?' diye sordu. Daha

sonra öğrendik, subayla tartışıp, arkadaşlarımızdan birini görmek istiyoruz diye direnmiş. Subay başedemeyeceğini anlayınca kabul etmiş. Böyle inatçı ve tuttuğunu koparırdı Uğur..."

Bartın Hapishaneesindeki direniş sona erdiğinde yaralı olarak hastaneye kaldırılan Uğur, bir süre sonra aynı cüret ve kararlılıkla Sincan'a adım atar.

İşkence ve kan geriletmez Uğuru. Coşkunu, düşmana kinini ve kararlılığını büyütür hücrede.

"Üçlülerde bizden bağımsızlaşan bir arkadaşla birlikte kalıyordum... Yanımıza Uğur Bülbul yoldaşımızı getirdiler. Morali, coşkusu bizden çok iyiydi. Bizden diyorum çünkü operasyon sonrası biz hala kendimize gelelememiştik... Sincan'da gördüğü işkenceleri anlatıyordu. Her tarafı kan- revan içindeydi. Elbiseleri, çarşafı, yastık kılıfı, kan lekeleri ile doluydu, ama coşkulu ve düşmana kinliydi. Bunları hiç dert etmiyor, 'nasılsa hesabını soracağız' diyordu."

"Sürekli sohbet ediyor, soru soruyordu... öğrenme isteğiyle doluydu. Özellikle illegaliteyle ilgili soruyordu. Takip nasıl atlatılır, takip alıp almadığını nasıl fark edersin gibi soruları döne döne sormuştu. Bu konularda deneyimli olan arkadaş Uğur'a sorduklarını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Ama Uğur yetinmiyor, bu defa istihbarat nasıl çıkarılır üzerine sorulara başlıyordu."

"Uğur yanımıza getirildiği gün ak tartışmaları çıkmıştı. Kendisinde yararlanıyordu bu yasadan. Dosyası hala gelmediğinden tahliye edilmiyordu. Geldiğinin ikinci günü akşam sayımından önce gardiyanlar, "Hadi tahliye oluyorsun, hazırlan" dediler. Bir sürü giyim eşyası vardı. Benim ziyaretimin gelmedi-

gini ve gelecek durumda olma dğini sohbetlerden çıkar mıştı. Uğur bütün eşyalarını bana bırakmak istedi... Ben 'olmaz bu karda - kışta pecenin bu vakti böyle çıkılmaz, en azından ayakkabını ve montunu al' dedim. Ama ne fayda, itna edemedim Uğur'u. 'Ben dışarı çıkıyorum. Bir şekilde giyecek birşeyler bulurum. Hem şimdi direkt Bülten'e gideceğim. Ailelerimize şimdi oradadır, sorun yaşamam...' deyip kapıyı kapattı.

Bizden ayrılırken gözleri dolu dolu bir şekilde siki siki sarıldı ve 'yoldaşlara selamlarımı söyleyin Harcanan emekler boşa gitmeyecek.' diyerek özğür lüğe adımı atmıştı."

Bir Uğurumuz vardı:

Direnme Savaşını Hücrelerden

Dışarı Taşıyan

Ocak 2001 Sincan'a getirildikten iki gün sonra tahliye olur Uğur. 15 aylık tutsaklığı geride kalmıştır. Bu 15 ayda edindiği bilinci yüreğine, tüm tutsak yoldaşlarının öfkesini, öfkesine, coşkusunu, coşkusu na, inancını kararlılığına katıp çıkar Uğur. Memleketine, evine, akrabalarına değil büyük ailesine koşar hemen.

"Ankara Vatan bürosundan içeriye girdiğinde coşkusu, heyecanı... her tarafından taşıyordu. Sıcaklık, sevgi dolu, yılların hasretiyle sınırsız kucaklaştık. Daha önce hiç tanımamıştık, ama ne önemi vardı ki? Aynı kağanın içerisinde olan iki yoldaşın buluşmasıydı bizimkisi..."

"Kıpır kıpırdı, bir an önce görev alma isteğinin sabırsızlığını taşıyordu. A. G'de aldığını, ailelerimizle

devam edeceğini söyledi. O sırada Ankara'da ailelerin eylemi sönüyordu, yeniden örgütlenmeye çalışılıyordu. Anlattık, konuştuk. Bir süre avukatları, kurumları dolaştı, basın açıklaması yaptı. Hiç yakınmadan şikâyet etmeden koşturup durdu. Bu koşturmaca içerisinde hatırlatılmasa, şeker su almayı da unuttuyordu.

"3-4 gün böyle koşturdu. Sonra Bartın'a gitti. Kısa bir süre kalıp tekrar geldi. Bu sefer yanında kre kardeşini de getirmişti. 'İnsana ihtiyaç var, hem de öğrensin artık' diyordu. Yine sabırsızlıkla ailelerin örgütlenmesini ve bir direniş eui açılmasını bekledi. Zaman alacağını anlayınca bekleyişine Bartın'da devam etti."

"Bir süre sonra bende Bartın'a Uğur'u ziyarete gittim. Uğur orada hiç boz durmamış, bütün gün koşturup direnişimizi anlatmış, örgütlenmeye olanak çıkarmaya, ilişki yakalamaya vb. - çalışmış, epey zayıflamıştı. Ama ne hareketliliğinden, ne de nezesinden birşey kaybetmemişti."

"Uğur'un çok belirgin özellikleri vardı. Hep coşkulu ve nezeli ve yüzünden gülmese hiç eksik olmazdı. Pratikti, sade düşünüp sonuç almaya bakıyordu. Örneğin Zonguldak büroya bilgisayar almaları gerekiyordu ama paraları yoktu. Tanidik bir bilgisayarçı bulmuş ve az bir paraya kaliteli bir bilgisayar toplatmış. İlk konuştuğumuzda da nereden ne bulabiliriz, nasıl olanak yaratabiliriz diye düşünüyordu. Yetinmeci, statü kocu bir yapısı yoktu. Aksine her zaman koşulları zorlayıp daha iyisini yaratmaya çalışıyordu."

"En son İstanbul'da, derginin merkez bürosunda

karşılaştık. Zonguldak burada çalıyor, çok sevdiği Karadeniz'ini adımlıyordu. Heyacanını, coşkusu ile karşılaştığımız gibiydi..."

Bir Uğurumuz vardı:

Zamana ve Zulme Meydan Okuyan...

Tarihimizin ilk feda eylemçisi Güttekin Koç, fedakârlığının kilometre taşlarından biri, yenilmezliğimizin, cüret ve kararlılığımızın sembolü olarak ölümsüzlüğüdür. 19 Aralık'ta yakılarak, kursunlanarak, gazla boğularak katledilen yoldaşlarının öfkesiyle bombaya dönüşürdüğü bedenini savurmuştu zulmün beynine. Aylarca Fidanların ateşini alınlarındaki kızıl bantlarda taşıyan ve içerde - dışarda ölümü yere çalarak umudu yaşatan boranlarımızın da sorulacak, direnişin boğulmaktasitenen sesi daha gür haykırılacaktı.

Tarih 10 Eylül 2001. Güttekin'in izinden Taksim meydanını adımlıyor Uğur. Yüreğini yoldaş sevgisi, bilincini devrime, bedenini halkın öfkesiyle doldurmuş bir feda savaşçısı... sarsacak, saflaştıracak. Dalıyor zulmün ve ona güç verenlerin ördüğü barikata ve çekiyor pimini inancımızın, fedakârlığımızın, öfkemizin... düzmana olan kını, düzene duyduğu nefreti patlayan bedeni dağıtıyor Uğur'un; halkına, yoldaşlarına sevgisi, ideallerine, davasına bağlılığı, geleceğe, devrime mutlak inancı...

Taksim'de patlayan, zamana ve zulme meydan okuyan direnme savaşımızın yenilmezliğinin bir kez daha haykırılmasıdır. Hücrelerle, sansür ve yasaklarla boğulmaya çalışılan sesimizin, Uğur'la İstanbul'un kalbinde yankılanmasıdır. Ne hücrelerin, ne katliamların, ne yasakların sesimizi boğamayacağına düşüncelemizi

hiçbir gücün yokedemeyeceğinin dostta düşmana ilanıdır.

Güttekin Koç yoldaşımızla bir "ilk"i gerçekleştirmiş, feda eylemleriy de hesap soracağımızı göstermiştik. Uğur Bülbul yoldaşımız bu "ilk"in son olmadığını olmayacağını ilanı olmuştur. Düşmanın her cephede saldırılarını ağır laştırdığı bir süreçten feda ruhunu büyüterek çıkacağımızın somutlanmasıdır. Uğur. Çevik kuvvet otobüsünde patlayan da, hücrelerde bedenini alev topuna çeviren de aynı feda ruhu, aynı inançtır. Uğur bu feda ruhunu hücrelerden dışarıya taşımış, tutsaklık koşullarında başladığı koşusunu, "özgürlük" koşullarında da sürdürmüştür. Öğrenirken öğretmiş, sınır tanımamanın, azim ve iradeyle varılmayacak hedefin olmadığını örneği olmuştur.

Feda eylemi öncesi duyularını dile getirdiği konuşmasında kararlılık, düşmana olan kin, bağlılık ve inanç okunmaktadır. Yine sade ve müteazze Uğuru'muz

"Fazla söze gerek yok. Biz haklıyız ve haklılığımızı ölümüne dek savunacağız. Amacımız tüm dünyayı, ülkemizi yaşanılabilir bir duruma getirmek. Emperyalizme karşı savaşmak.

Yaklaşık birkaç saat sonra düşmanın beyninde bir bomba gibi patlayacağım. Çok heyecanlı olduğum için fazla birşey söyleyemiyorum. Zaten fazla sözde gerek yok. Bana bu görevi verdiği için partime teşekkür ediyorum.

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM

KAHROL SUN EMPERYALİZM, KAHROLSUN IMF,

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE "

Bir Uğurumuz vardı, coşkulu, azimli, cüretli, öğrenme tutkunu, dost-yoldaş canlısı... Bir Uğurumuz vardı, öğrenirken, öğreten, sorarken düşündüren, koşarken ardından takip ettiren. Bir Uğurumuz vardı, açık sözlü, hesapsız, kitapsız... Bir Uğurumuz vardı, tutsaklıktan özgürlüğe, hücrelerden sokaklara meydanlara öfkemizi taşıyan, fedakarlıkta sınır tanımayan, bağımsızlık arşivıyla yanıp tutuşan...

Yine var! Yaşıyor ve Savaşıyor...

Şimdi yüreği, bilinci, öfkesi ve cüretiyle zaman ve zulme meydan okuyarak O'nun büyüttüğü gelenekten yürüyerek miras bıraktığı deşirimi-deşirini taşımak için sabırsızlanan binlerce Uğurumuz var. Bu topraklarda Uğurlar hiç bitmeyecek.

* Alıntılar Uğur'u tanıyan yoldaşların anlatımlarından alınmıştır.

— 0 —